

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਤੱਤਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦ ਤੱਤਵ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ ਉਦੋਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡੀ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਕਿਉਂ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, 2. ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਅਰਥਾਤ ਵਰਸਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉੱਥੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪੋੜੀ ਹੈ - ਸੱਚ ਖਾਣਾ, ਸੱਚ ਪਹਿਨਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਚੇਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰਚਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਘਰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਮ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡਾ ਸਵੀਟੈਸਟ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਫੇਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵੀ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਹਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈਕਿਕ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਛੋਟੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੰਗਾਮੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੁੱਤਰਵਾਨ ਭਵ, ਆਯੁਸ਼ਮਾਨ ਭਵ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਪਾਂ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਨੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣਗੇ। ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਮਭੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋ ਫੇਰ ਕੋਈ ਝਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝੇ ਇਸਨੇ ਭਗਤੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਸਮਝ ਲੈਣ ਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਅੱਗੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਨਾਂ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਈਆਂ ਹਾਂ। ਸਾਈਲੈਂਸ, ਮੂਵੀ, ਟਾਕੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉੱਥੇ ਮੂਵੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਨਾਲ ਤਾਲੁਕ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਸ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨਿਰਕਾਰ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਨੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਕਾਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਠਦੀ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਲਵ ਤੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਵਨ ਬਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਲੇਗਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਆਤਮਾ ਭਾਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਸ, ਇਸ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਟੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਯੁਗ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਟਕੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਉੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਵਲਭਾਚਾਰੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਟੱਚ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਲਭਾਚਾਰੀ ਪੰਥ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਕੁੱਲ ਵਾਲੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਟੱਚ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਬਦਲੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਪਾਵਨ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਬਣੇ ਜਦੋਂ 5 ਤੱਤਵ ਵੀ ਪਾਵਨ

ਬਣ ਜਾਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੱਤਵ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤੇ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਪਤਿਤ ਧਰਨੀ ਤੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੈਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰਕ ਬਾਪ, ਇੱਕ ਹੈ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਕਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਫੇਰ ਉਲਟੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਸ, ਇਹ ਹੀ ਧੁਨ ਲਗੀ ਰਹੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਦੇਵਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਮਣੇ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਬੁੱਤ (ਮੂਰਤੀ) ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖ ਝਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਬੁੱਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਚੇਤੰਨ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪਿਓਰਟੀ ਨਾਲ ਬਣੇਗੇ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ। ਉਹ ਜੇ ਬੁੱਤ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਆਰਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੂਬਹੂ ਉਹੀ ਸ਼ਕਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੂਬਹੂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੇਤੰਨ ਬਣੇਗੇ ਨਾ। 5 ਤਤਵਾਂ ਦਾ ਚੇਤੰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹ ਚਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੂਬਹੂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਫੋਟੋ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਫੋਟੋ ਤਾਂ ਨਿਕਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਦੀਦਾਰ ਕੀਤਾ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਨਾ ਆਪ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਖੁਦ ਅਜਿਹਾ ਉਦੋਂ ਬਣੇਗੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਨਾਲੇਜ ਲੈਕੇ ਪੂਰੀ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਦੋਂ? ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ, ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਜੋ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਣਨਗੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇਗੇ। ਐਕਟਵੀਟੀ ਉਹ ਹੀ ਚਲੇਗੀ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਵੀ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਮਿਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਬਿਗਰ ਕੋਈ ਫਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬੈਠ ਜਾਵਾਂਗੇ - ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਲੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਜੰਗਲੀ ਖਿਆਲਾਤ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਚਲੇਗਾ। ਅਰੇ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਵੱਡੀ? ਹੁਣ ਵੱਡੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਧਾਰਨੇ ਹਨ।

ਨੰਬਰਵਨ ਕਰੈਕਟਰ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਹੈਂ ਹੀ ਪਾਵਨ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਡਿਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਏ ਵਨ ਕਰੈਕਟਰ ਸੀ। ਫੇਰ ਇੱਕਦਮ ਡਿਗ ਗਏ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਰਿਲੀਜਨ ਇਜ਼ ਮਾਈਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬੀਜਰੂਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੱਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਝਾੜ ਦਾ ਬੀਜ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਝਾੜ ਦਾ ਪਤਾ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਬੀਜ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਜਿਵੇਂ ਜੜ੍ਹ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੈ ਚੇਤੰਨ ਆਤਮਾ। ਚੇਤੰਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬੇਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਆਤਮਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਮਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪਰਮ ਅਰਥਾਤ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ

ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਸਤੇ ਸੀ ਫੇਰ ਰਜੇ, ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਦ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਹੈ ਵੀ ਸਤ, ਹੋਸੀ ਵੀ ਸਤ ... ਕੋਈ ਪੌੜੀ ਵਧੀਆ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਇੰਨੇ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਹੁਤ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫੇਰ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਧਰਮ ਸੰਸਥਾਪਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ, ਨਾ ਇਤਨਾ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਾ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਨਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੇਖਣਗੇ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸਦੀ ਬਣੀ ਹੈ? ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇਵਤਾ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਿਗੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਫੇਰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਖੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਾਂ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ 4 ਧਰਮ - ਡਿਟੀਜ਼ਮ, ਇਸਲਾਮੀਜ਼ਮ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨੀਜ਼ਮ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ। ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧਰਮ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹੈ ਇਹ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਕੇ ਸਮਝ ਸਿਆਣੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇਮਾਨ (ਵਿਸ਼ਵਾਸ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਬਣਿਆ ਹੈ! ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੀ! ਸਾਰੀ ਹਿਸਟਰੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਕਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਣ ਗਏ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਕੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ ਉਂਚ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਹਿ ਕੇ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜੋ ਨੰਬਰਵਨ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੱਚਤਾ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਣ ਅਤੇ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਦਿਵਯਤਾ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਭਵ: ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸੰਪੂਰਨ ਸੱਚਤਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਤਿਅਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਸਤਿਅਤਾ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਅਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਤਿਅਤਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਆਪੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣਗੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਆਵਾਦੀ ਅਰਥਾਤ ਦਿਵਯਤਾ ਸੰਪਨ ਦੇਵਤਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੇਗਾ।
